

Arrest

nr. 259 472 van 23 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker diende op 3 augustus 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 30 april 2019 nam het Commissariaat-generaal echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geoordeeld dat de door verzoeker voorgehouden problemen maar weinig geloofwaardig waren, en dat hij over een vestigingsalternatief beschikte in de stad Kabul. Het door verzoeker ingediende beroep werd op 20 september 2019 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest met nummer 226 442.

Op 21 oktober 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in waarbij aangeeft dat de door hem voorgehouden problemen nog steeds actueel zijn en dat zijn vader ondertussen omwille van verzoekers problemen werd vermoord. Ook zouden er een aantal van zijn familieleden gedood en gewond zijn omdat ze werkten voor de Amerikanen of het slachtoffer werden van het geweld in zijn thuisstreek. Verzoeker legt ter ondersteuning van dit verzoek volgende documenten voor: een dreigbrief met vertaling, een bevestiging van zijn problemen door de politie van Kunduz met vertaling, een bevestiging van zijn problemen door de dorpsraad met vertaling, een enveloppe en kopieën van: documenten en foto's van zijn familieleden die gewond zijn geraakt of omgekomen zijn en foto's van zijn overleden vader.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen en stukken, doch dat deze niet werden aanvaard. Hij motiveert:

"U geeft vooraleerst aan dat de problemen die u inriep bij uw eerste verzoek nog steeds actueel zouden zijn.

Nochtans werden deze voorgehouden problemen maar weinig aannemelijk bevonden bij uw eerste verzoek. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek wederom terug verwijst naar deze reeds eerder weinig aannemelijk bevonden voorgehouden gebeurtenissen, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vorige verklaringen. Het louter herhalen van iets dat reeds als ongeloofwaardig werd beoordeeld vermag het namelijk niet om uw kans op het verkrijgen van internationale bescherming groter te maken.

U geeft evenwel aan dat sinds uw vertrek uit het land, de taliban naar uw huis zouden zijn gekomen, alwaar ze uw vader hebben doodgeslagen, waarna ze een dreigbrief aan u gericht achterlieten. Hierover kan ten eerste opgemerkt worden dat u met verwijzing naar dit incident slechts voortborduurde op een eerder maar weinig geloofwaardig bevonden relaas, wat geenszins de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheden rechtstreekt.

Ten tweede verklaarde u dat dit incident plaatsgreep op 23 mei 2019 (verklaring volgend verzoek dd. 16 september 2019 verzoek 16.), maar de dreigbrief die gelijktijdig zou zijn achtergelaten is gedateerd op 23 augustus 2019 (vertaling document 1), een flagrante tegenstrijdigheid.

Daarenboven bevat deze dreigbrief ten derde ook een tegenstrijdigheid met uw verklaringen gedaan bij uw

eerste verzoek. U stelde daar namelijk dat u stopte met werken voor het Afghaanse leger ca. einde 1394 (maart 2016) (notities persoonlijk onderhoud dd. 26 maart 2019 p. 14; hierna CGVS p. X), en dat de taliban naderhand van u eisten dat u zich bij hen zou aansluiten omwille van uw specialisatie als

radio-operator (CGVS p. 17). In de dreigbrief wordt evenwel enkel gesproken van een eis dat u zou ophouden voor de "marionettenregering" te werken (vertaling document 1), iets wat u nochtans al drie jaar voordien gedaan had.

U legt ten vierde ook nog twee documenten voor waarin de politie van Kunduz en de dorpsraad uw problemen zouden bevestigen (documenten 2 en 3). Hierover kan opgemerkt worden dat het duidelijk gesolliciteerde documenten betreft (met name de bevestiging van de politie, welke uw verzoek om uw problemen te bevestigen bevat), maar daarenboven blijkt de bevestiging van uw problemen door de "politie" voorzien te zijn van een stempel van het ministerie van financiën (vertaling document 2), zeer merkwaardig. Ook is het opmerkelijk dat geen van deze twee documenten melding maakt van de voorgehouden moord op uw vader, hoewel minstens de brief van de politie gedateerd is op 28 oktober 2019, dus na 23 mei 2019, en zelfs na 23 augustus 2019. De foto's over de dood van uw vader voegen niets toe aan uw dossier daar het CGVS geen weet kan hebben van het moment of de plek van het nemen van de foto, noch van de omstandigheden.

Wat betreft ten slotte de overige door u aangehaalde zaken, namelijk dat allerhande familieleden van u gedood zijn of verwondingen hebben opgelopen omwille van hun eigen werkzaamheden voor de Amerikanen of omwille van het algemene geweld in uw streek van herkomst, dient opgemerkt te worden dat dit geen betrekking heeft op uw persoonlijk voorgehouden vrees voor vervolging, zelfs als uw familieband met deze personen en de incidenten in kwestie voor waar genomen worden. Het is mogelijk dat familieleden van u omkwamen bij het geweld om en rond Kunduz, en het Commissariaat-generaal is zich bewust van de onveiligheid aldaar, maar er werd bij uw eerste verzoek daarom ook niet onderzocht of u zich kon vestigen op een veiligere plaats, in casu Kabul (zie infra).

Ook deze door u aangehaalde zaken vermogen het daarom niet om de kans aanzienlijk groter te maken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen, en werden supra reeds besproken. Daarnaast kan in het algemeen nog aangestipt worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, en ze de geloofwaardigheid van ongelooftwaardige verklaringen niet kunnen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken."

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift in wezen niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen en het weergeven van de vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande. Hij brengt echter geen valabele argumenten bij die deze in een ander daglicht stellen, doch hij tracht hieraan slechts het gebrek aan gehoor vast te knopen. Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal tot een conclusie zou zijn gekomen terwijl hij verzoeker niet heeft gehoord.

De Raad wijst er echter op dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord, en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek en zijn standpunt over onder meer de neergelegde documenten waarnaar hij verwijst, op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat

om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de bijgebrachte elementen en documenten, en dat hiernaar een gedegen onderzoek werd gevoerd. Eveneens wordt op afdoende wijze uiteengezet om welke redenen deze niet worden aanvaard, daar waar verzoeker zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen en het uiten van kritiek hetgeen niet volstaat om afbreuk te doen aan deze concrete vaststellingen. Het algemeen verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

4.2. De commissaris-generaal wijst er verder op dat naar aanleiding van verzoekers eerste verzoek werd geoordeeld dat hij over een vestigingsalternatief beschikte in Kabul en de commissaris-generaal motiveert: "U werpt hier nu tegen in dat u enkel economische middelen hebt in Kunduz en nergens anders mensen kent. U werd evenwel op basis van uw profiel voldoende zelfredzaam geacht om zelfstandig in Kabul te kunnen wonen. Bovendien lijkt de enveloppe die u voorlegt ook verstuurd te zijn vanuit Kabul (document 6), een mogelijke indicatie dat uw familie toch enige banden met de stad heeft. Dat uw economische middelen niet reiken buiten Kunduz, is dan weer slechts een blote bewering die u niet verder concretiseert. Het vermag het geenszins om de eerder gemaakte vaststelling dat u over een vestigingsalternatief in Kabul beschikt, om te keren en de kans aanzienlijk groter te maken dat u in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus."

In weerwil van wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden in zijn hoofde. Door in zijn verzoekschrift te herhalen dat hij verklaarde dat zijn economische middelen niet buiten Kunduz reiken en op algemene wijze te stellen dat hij een kwetsbaar profiel heeft, kan verzoeker de motieven niet aan het wankelen brengen.

De Raad voegt nog toe dat, waar verzoeker verwijst naar de algemene situatie in de stad Kabul en citeert uit algemene informatie, dit niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Betreffende verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Kortom, verzoeker brengt geen elementen bij die aantonen dat zich een andere conclusie opdringt dan deze zoals geformuleerd in de bestreden beslissing.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 februari 2021, voert verzoekende partij aan dat zij thans geen contact meer heeft met haar familie. Zij bevestigt dat veel familieleden die voor het Afghaanse leger werkten gestorven zijn en wijst erop dat dit gegeven door het Commissariaat-generaal niet wordt betwist. Verzoekende partij benadrukt dat zij ook voor het leger heeft gewerkt en de taliban haar altijd kunnen terugvinden aangezien in het leger haar vingerafdrukken zijn afgenomen. Verzoekende partij wijst er nog op dat de situatie in Afghanistan, inzonderheid in Kunduz, verergerd is nu de taliban terrein winnen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die de in voormelde beschikking opgenomen grond in een ander daglicht kunnen plaatsen. Zij beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en eerder aangebrachte argumenten en het formuleren van algemene opmerkingen, waarmee zij evenwel geen ander licht werpt op hetgeen in de beschikking van 25 februari 2021 en de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

4.3. Waar verzoekende partij opnieuw op haar werkzaamheden in het verleden voor het Afghaanse leger wijst en oppert dat de taliban haar altijd kunnen terugvinden gezien haar vingerafdrukken in het leger werden afgenomen, benadrukt de Raad dat in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat zij, ofschoon zij haar legerdienst gedurende enkele jaren aannemelijk kon maken, haar verklaarde problemen met en vrees voor de taliban omwille van die werkzaamheden niet aannemelijk of geloofwaardig maakte. Aan haar verklaringen niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omdat zij overal gedood zou kunnen worden door de taliban die haar medewerking eisten, kan geen geloof worden gehecht, zo werd vastgesteld en geoordeeld. Samen met de commissaris-generaal wordt vastgesteld dat verzoekende partij bij huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen bijbrengt die aan die beoordeling afbreuk kunnen doen.

4.4. Verzoekende partij haar argumentatie ter zitting dat veel van haar familieleden (die voor het Afghaanse leger werkten) gestorven zijn en dit gegeven door het Commissariaat-generaal niet wordt betwist, betreft niets meer dan een loutere herhaling van eerder afgelegde verklaringen, waarmee zij evenwel geen afbreuk doet aan hetgeen omtrent die eerder door haar in het kader van huidig volgend verzoek afgelegde verklaringen en de door haar neergelegde documenten in voormelde beschikking als volgt wordt vastgesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen en stukken, doch dat deze niet werden aanvaard. Hij motiveert:

“U geeft vooraleerst aan dat de problemen die u inriep bij uw eerste verzoek nog steeds actueel zouden zijn.

Nochtans werden deze voorgehouden problemen maar weinig aannemelijk bevonden bij uw eerste verzoek. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek wederom terug verwijst naar deze reeds eerder weinig aannemelijk bevonden voorgehouden gebeurtenissen, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vorige verklaringen. Het louter herhalen van iets dat reeds als ongeloofwaardig werd beoordeeld vermag het namelijk niet om uw kans op het verkrijgen van internationale bescherming groter te maken.

U geeft evenwel aan dat sinds uw vertrek uit het land, de taliban naar uw huis zouden zijn gekomen, alwaar ze uw vader hebben doodgeslagen, waarna ze een dreigbrief aan u gericht achterlieten. Hierover kan ten eerste opgemerkt worden dat u met verwijzing naar dit incident slechts voortborduurde op een eerder maar weinig geloofwaardig bevonden relaas, wat geenszins de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheden rechtstreekt.

Ten tweede verklaarde u dat dit incident plaatsgreep op 23 mei 2019 (verklaring volgend verzoek dd. 16 september 2019 verzoek 16.), maar de dreigbrief die gelijktijdig zou zijn achtergelaten is gedateerd op 23 augustus 2019 (vertaling document 1), een flagrante tegenstrijdigheid.

Daarenboven bevat deze dreigbrief ten derde ook een tegenstrijdigheid met uw verklaringen gedaan bij uw eerste verzoek. U stelde daar namelijk dat u stopte met werken voor het Afghaanse leger ca. einde 1394 (maart 2016) (notities persoonlijk onderhoud dd. 26 maart 2019 p. 14; hierna CGVS p. X), en dat de taliban naderhand van u eisten dat u zich bij hen zou aansluiten omwille van uw specialisatie als radio-operator (CGVS p. 17). In de dreigbrief wordt evenwel enkel gesproken van een eis dat u zou ophouden voor de "marionettenregering" te werken (vertaling document 1), iets wat u nochtans al drie jaar voordien gedaan had.

U legt ten vierde ook nog twee documenten voor waarin de politie van Kunduz en de dorpsraad uw problemen zouden bevestigen (documenten 2 en 3). Hierover kan opgemerkt worden dat het duidelijk gesolliciteerde documenten betreft (met name de bevestiging van de politie, welke uw verzoek om uw problemen te bevestigen bevat), maar daarenboven blijkt de bevestiging van uw problemen door de "politie" voorzien te zijn van een stempel van het ministerie van financiën (vertaling document 2), zeer merkwaardig. Ook is het opmerkelijk dat geen van deze twee documenten melding maakt van de voorgehouden moord op uw vader, hoewel minstens de brief van de politie gedateerd is op 28 oktober 2019, dus na 23 mei 2019, en zelfs na 23 augustus 2019. De foto's over de dood van uw vader voegen niets toe aan uw dossier daar het CGVS geen weet kan hebben van het moment of de plek van het nemen van de foto, noch van de omstandigheden.

Wat betreft ten slotte de overige door u aangehaalde zaken, namelijk dat allerhande familieleden van u gedood zijn of verwondingen hebben opgelopen omwille van hun eigen werkzaamheden voor de Amerikanen of omwille van het algemene geweld in uw streek van herkomst, dient opgemerkt te worden dat dit geen betrekking heeft op uw persoonlijk voorgehouden vrees voor vervolging, zelfs als uw familieband met deze personen en de incidenten in kwestie voor waar genomen worden. Het is mogelijk dat familieleden van u omkwamen bij het geweld om en rond Kunduz, en het Commissariaat-generaal is zich bewust van de onveiligheid aldaar, maar er werd bij uw eerste verzoek daarom ook niet onderzocht of u zich kon vestigen op een veiligere plaats, in casu Kabul (zie infra).

Ook deze door u aangehaalde zaken vermogen het daarom niet om de kans aanzienlijk groter te maken dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen, en werden supra reeds besproken. Daarnaast kan in het algemeen nog aangestipt worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, en ze de geloofwaardigheid van ongelooftwaardige verklaringen niet kunnen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken."

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift in wezen niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen en het weergeven van de vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande. Hij brengt echter geen valabele argumenten bij die deze in een ander daglicht stellen, doch hij tracht hieraan slechts het gebrek aan gehoor vast te knopen. Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal tot een conclusie zou zijn gekomen terwijl hij verzoeker niet heeft gehoord.

De Raad wijst er echter op dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord, en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek en zijn standpunt over onder meer de neergelegde documenten waarnaar hij verwijst, op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-

generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de bijgebrachte elementen en documenten, en dat hiernaar een gedegen onderzoek werd gevoerd. Eveneens wordt op afdoende wijze uiteengezet om welke redenen deze niet worden aanvaard, daar waar verzoeker zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen en het uiten van kritiek hetgeen niet volstaat om afbreuk te doen aan deze concrete vaststellingen. Het algemeen verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.” (eigen onderlijning).

Verzoekende partij gaat hier niet op in, minstens ontkracht noch weerlegt zij het voorgaande op generlei wijze.

4.5. In zoverre verzoekende partij haar betoog ter zitting betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Kunduz, is dit ter zake niet dienstig of nuttig. De Raad herinnert eraan dat in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld en geoordeeld dat verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst Kunduz kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt echter wel terecht dat de situatie in Afghanistan verergert nu de Taliban oprukt naar de grote steden. Om die reden wijzigt de Raad zijn standpunt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 oktober 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS